

194. Naar Dagen er træt.

(Ved Solnedgang.)

Andantino.

E. Horneman.

1. Naar Da-gen en træt og vil gan-ge til Ro og luk-ker sit ly-se-blaa Øj - e, da

byg-ger den syn-ken-de Sol sig en Bro af Guld paa de vest-li-ge Høj - e. Men

før den for-lader med hurtige Fjed den Jord, hvor jeg vandred i Skyg-ge, den standser og rødmer og

si - genfølg med! hist, hvor So-len gaar ned, bordin Lyk - ke. *p*

2. Da griber jeg Staven og vandrer derhen,
derhen mod den vinkende Stjerne;
men Solen gaar bort som en svigefuld Ven,
og Straalerne dø i det fjerne.
Hver eneste Aften den smiler paa ny
og siger: følg med, skal jeg bygge
dig Slotte med Tag af den rødmende Sky;
thi hvor Solen gaar ned, hor din Lykke.

3. Hver eneste Aften forsvinder den brat
og lader mig sorgfuld tilbage,
da fløjter en Fugl i den stjerneblaa Nat:
Fat Mod, du skal ikke forsage!
Der kommer en Aften med Stilhed og Fred,
og hyller dig ind i sin Skygge,
da tage de synkende Straaler dig med
hen, hvor Solen gaar ned, til din Lykke.

Chr. K. F. Molbech.